

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania D. Ś.  
od decyzji Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.  
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 24 maja 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację ubezpieczonego D. Ś. od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 28 października 2014 r., III U [...], w sprawie przeciwko ZUS Oddziałowi w R. o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił powołaniem się na okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona w kontekście „rażącego naruszenia” przepisów postępowania (art. 378 § 1 i art. 391 § 1 w związku z art. 328 § 2 oraz art. 382 i art. 391 § 1 w związku z art. 286 k.p.c.). Zdaniem wnoszącego skargę, Sąd odwoławczy przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia „nie ustosunkował się w sposób wyraźny do zarzutu nr 1 apelacji, tj. dowolnej oceny dowodu z opinii biegłego” i w gruncie rzeczy nie wypowiedział się, czy stan

zdrowia skarżącego wpływa na możliwość wykonywania przez niego pracy zarobkowej oraz, czy stwierdzone u niego objawy są wynikiem choroby alkoholowej lub choroby psychicznej (tymczasem te okoliczności miały wpływ na ustalenie zdolności albo niezdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy zarobkowej). Według skarżącego, wadliwość orzeczenia Sądu odwoławczego przejawia się również w braku ponowienia (uzupełnienia) postępowania dowodowego o dodatkową opinię biegłych lekarzy na okoliczność ustalenia stanu zdolności ubezpieczonego do pracy zarobkowej. Ubezpieczony wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania „z jednoczesnym zasądzeniem od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ubezpieczony uważa, że jego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania, bo jest „oczywiście uzasadniona”. Tego poglądu Sąd Najwyższy jednak nie podziela dlatego, że skarżący w celu wykazania oczywistej zasadności skargi zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu wyłącznie naruszenie przepisów prawa procesowego. Tymczasem w orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie występuje wtedy, gdy strona wnosząca skargę - dla uzasadnienia tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania - formułuje jedynie zarzuty obrazy prawa procesowego, bez ich powiązania z jakimkolwiek przepisem prawa materialnego. Jest to wynikiem uwzględnienia, że zarzut naruszenia przepisów postępowania jest skuteczny tylko wówczas, gdy takie uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Z kolei ocena, czy wskazane uchybienie procesowe rzeczywiście mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy zależy od tego, czy doprowadziło ono do błędnej wykładni lub wadliwego zastosowania

(niezastosowania) prawa materialnego przez sąd orzekający.

W przedmiotowej skardze ubezpieczony wprawdzie powołał się na „wtórne” naruszenie prawa materialnego (art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS), ale uczynił to w ramach uzasadnienia jednej z dwóch podstaw kasacyjnych obejmujących naruszenie przepisów postępowania. Skoro więc skarżący zarzucił tylko „oczywistą” obrazę wskazanych przepisów prawa procesowego - z których większość ma charakter ogólnych dyrektyw wyznaczających istotę postępowania apelacyjnego (np. art. 328 § 2 w związku z art. 391, art. 378 § 1 i 382 k.p.c.) - to niemożliwa jest ocena, czy Sąd drugiej instancji dokonał prawidłowej wykładni przepisów materialnoprawnych określających przesłanki nabywania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ani, czy właściwie zastosował te przepisy w ustalonych okolicznościach faktycznych. Inaczej mówiąc, jeśli ubezpieczony nie powołał się w skardze na obrazę przepisów prawa materialnego, które stanowiły podstawę zaskarżonego orzeczenia, to nie jest możliwe stwierdzenie, czy zarzucane Sądowi Apelacyjnemu „rażące” uchybienia odnośnie do nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacyjnych oraz nieuzupełnienia postępowania dowodowego (przez nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy różnych specjalności) mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W konsekwencji skarga nie jest „oczywiście uzasadniona” w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., bo zaskarżone nią orzeczenie Sądu Apelacyjnego nie jest dotknięte brakami widocznymi „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

